

De syv ravne

Fra Grimms Eventyr.

Der var engang en mand, som havde syv sønner, men ingen døtre. Endelig fødte hans kone ham en lille pige. De var meget glade, men barnet var lille og svageligt og måtte døbes hjemme. Faderen sendte i en fart en af drengene hen til en kilde for at hente vand, de andre seks løb med, og da de allesammen ville have fat i kruset for at øse, faldt det i vandet. Nu stod de der og vidste ikke, hvad de skulle gøre, for de turde ikke gå hjem. Faderen ventede og ventede og blev til sidst utålmodig og sagde: »Nu har de skarns drenge nok givet sig til at lege og har glemt det hele.« Han blev mere og mere bange for, at pigen skulle dø uden at være døbt, og råbte til sidst ærgerlig: »Jeg ville ønske, alle drengene ville blive til ravne!« Næppe havde han sagt det, før han hørte en susen i luften over sit hovede, og da han så op, fik han øje på syv kulsorte ravne.

Faderen kunne ikke tage sit ønske tilbage, men hvor bedrøvede de end var over tabet af deres syv drenge, trøstede de sig dog efterhånden med deres lille datter, som snart kom til kræfter og blev smukkere for hver dag, der gik. Hun vidste i mange år slet ikke, at hun havde haft søskende, for hendes forældre vogtede sig vel for at fortælle hende det, men en dag hørte hun tilfældig en kone sige, at pigen var jo nok smuk, men hun var jo dog på en måde skyld i sine syv brødres ulykke. Hun blev meget bedrøvet, da hun hørte det, og spurgte sin far og mor, hvad der var blevet af hendes brødre. Forældrene kunne nu ikke længere skjule det for hende, men de sagde, at det havde været himlens vilje. Hendes fødsel havde kun været den uskyldige årsag. Men pigen syntes alligevel, det var hendes skyld, og at hun måtte gøre, hvad hun kunne, for at frelse dem. En nat listede hun sig stille ud af huset og begav sig på vej ud i den vide verden for at finde sine brødre og frelse dem, hvad det end skulle koste. Hun tog ikke andet med end en lille ring til minde om sine forældre, et stykke brød og et krus vand og en lille stol til at sidde på, når hun blev træt.

Hun gik og gik lige til verdens ende. Så kom hun til solen, men den var så hed, så hed og spiste de små børn. Så hurtig hun kunne løb hun sin vej hen til månen, men den var så kold og vred, og da den så barnet, sagde den: »Jeg lugter menneskekød.« Hun skyndte sig at komme bort og gik op til stjernerne, som var milde og venlige, og hver af dem sad på en lille stol. Kun morgenstjernen stod op, og den gav hende et lille ben og sagde: »Uden dette ben kan du ikke komme ind i glasbjerget, og der er dine brødre.«

Pigen tog benet, pakkede det ind i et tørklæde og gik, lige til hun kom til glasbjerget. Døren var lukket, og da hun ville tage benet frem for at lukke op, var tørklædet tomt. Hun vidste slet ikke, hvad hun skulle gøre, for hun ville frelse sine brødre. Da tog den gode, lille pige en kniv, skar sin lillefinger af, stak den i låsen, og døren gik op. Hun gik ind og traf en dværg, som spurgte: »Hvad leder du efter, min lille pige?« - »Jeg leder efter mine brødre, de syv ravne,« svarede hun. »De er ikke hjemme,« sagde dværgen, »men kom indenfor og vent lidt, så kommer de nok snart.« Dværgen satte nu mad til rette til ravnene på syv tallerkener og skænkede vand i syv bægre. Pigen tog en mundfuld af hver tallerken og drak en slurk af hvert bæger. I det sidste lagde hun den ring, hun havde taget med.

Kort efter hørte hun en susen i luften. »Nu kommer de hjem,« sagde dværgen. Ravnene kom nu flyvende og satte sig ned for at spise. »Hvem er det, der har spist og drukket af vores mad,« råbte de. »Det er et menneske.« Og da den syvende havde tømt sit bæger, fandt han ringen på bunden og så straks, at det var hans mors. »Blot det var vores søster, så var vi frelst,« udbrød han, og da pigen hørte det, kom hun frem, og straks blev ravnene til mennesker igen. De omfavnede og kyssede hinanden og drog så allesammen glade hjem til deres far og mor.